

Narcís Serra, l'home que ho ha estat (quasi) tot

Narcís Serra ho ha estat tot (o quasi tot) en la política catalana i espanyola de les darreres quatre dècades. Fill de la burgesia catalana i amic i soci de Miquel Roca, l'omnipresent Serra ha estat un dels líders del socialisme català. Ara, però, amb 74 anys s'enfronta a la justícia per la seva etapa a Catalunya Caixa.

Text: Joan Safont / Il·lustració: Jordi Borràs

“Están las estampas de vírgenes de los toreros y está la foto oficial del nuevo presidente de Caixa Catalunya. Hay iconos que han sido paridos para la eternidad. Iconos que se han movido en coche oficial toda la vida. Si Rodolfo Martín Villa ejemplifica a la perfección la perenne juventud del poder que pasó del franquismo a la democracia, **Narcís Serra i Serra es la quintaesencia de un poder catalán que brota con la transición y se expande hacia una eternidad** compuesta de sucesivas infinitesimales vidas. Pero nada es casual ni nada viene de la nada. El poder perdura más allá de los regímenes y los cambios, es un hilo de acero a prueba de vaivenes históricos. Según la primera ley de la física política, los genes de las familias dirigentes tienden siempre inercialmente hacia las zonas de poder e influencia. Es un sistema que blindo los círculos sagrados y reduce la entrada de cuerpos extraños”. Això assegurava el periodista Francesc-Marc Álvaro ara fa 12 anys, en un perfil dedicat a Serra a ‘La Vanguardia’.

Nascut a Barcelona el 30 de maig de 1943, quatre anys després del final de la Guerra Civil, Narcís Serra i Serra és fill de Josep Serra de Forn, de la Bisbal d'Empordà, i de Pilar Serra Güell, d'una nissaga industrial de Vilassar de Dalt. Les seves tietes Dolors i Assumpció eren casades, respectivament, amb dos **pronoiis de la Lliga** —nom amb el qual es coneixien els més joves homes de Francesc Cambó, per comparació amb els prohoms del partit—: Narcís de Carreras i Guiteras, de qui, a més, era fillol, i Salvador Millet i Bel. De Carreras, secretari i marmessor del líder de la Lliga, futur president del Barça i de La Caixa, regidor de Barcelona i procurador en Corts del franquisme, era potser el més representatiu d'aquests joves que abans de la guerra es preparaven per agafar les regnes del catalanisme, entre els quals també s'hi comptaven Xavier Ribó —pare del Síndic de Greuges Rafael Ribó—, Lluç Beltran Flórez, Marcel·lí Moreta, Joan Baptista Solervicens, Pau Roig Giralt o el seu cunyat Salvador Millet i Bel.

Obra d'aquest grup d'advocats i d'economistes, va ser la creació, l'any 1946, de la Caixa de Jubilacions i Subsidis de la Indústria Tèxtil, pionera del mutualisme laboral, amb Narcís de Carreras, de director; Josep Serra, subdirector; Moreta, secretari general, i Roig, cap dels serveis jurídics. Entre els col·laboradors destacats, Solervicens, Beltran i Millet. Aquest darrer va ser el gran difusor de l'economia liberal a Catalunya en unes classes dels Estudis Universitaris Catalans per on van passar joves com Joan Reventós, Jordi Pujol o Francesc Casares, i també arribaria a presidir La Caixa als anys vuitanta. Amb motiu del traspàs de Millet i Bel, el seu nebot recordava el curs sobre liberalisme i les teories de Friedrich Hayek que l'oncle va fer als nebots a la primeria dels anys seixanta, quan tot just acabaven d'entrar a la universitat i es polititzaven en organitzacions de l'esquerra antifranquista. Agraït per tot el que li havia ensenyat el seu oncle, **Serra confessava haver llegit ‘Camí de servitud’, de Hayek, abans que ‘El capital’, de Marx.** Es va casar amb Conxa Villalba Ibáñez; el matrimoni no té fills.

Alumne a la London School of Economics i gran amic de Roca

El grup de pronois va mantenir una gran fidelitat al llegat de Cambó i un esperit de grup, reunit habitualment en una tertúlia sobre economia a Can Costa, de la Barceloneta, on va començar a treure el nas l'economista Fabián Estapé. Precisament Estapé va ser un dels professors de l'estudiant Narcís Serra —que s'havia format a l'Escola Pia de Balma i en l'escoltisme catòlic— en les primeres promocions de la Facultat de Ciències Econòmiques de Barcelona, on es llicenciaria l'any 1965, i nou anys després es va doctorar a la Universitat Autònoma de Barcelona, on també exerciria de professor de Teoria Econòmica, amb una etapa com a “researcher fellow” per a la prestigiosa London School of Economics (1970-1972). A les seves àcides memòries ‘De tots colors’, Estapé inclou un retrat del seu antic deixeble: “És la segona estrella que ha tingut la Facultat d'Econòmiques. Va ser també delegat de Facultat pel vot democràtic dels estudiants. Aquest càrrec el destaco perquè considero que tant Ernest Consti que en aquell moment pertanyer als socialistes era rar, perquè dins de l'antirègim, a l'esquerra, el monopoli el va tenir el PSUC fins que van aparèixer els socialistes”.

Serra: “La candidatura dels Jocs Olímpics a Barcelona es va decidir el 1980, quan érem molt conscients que calia generar entusiasme”

Però, abans d'arribar al socialisme, Narcís Serra passà pel Front Obrer de Catalunya. Com s'explica al [perfil a CRÍTIC sobre el seu gran amic Miquel Roca](#), el FOC era un moviment socialista heterogeni i heterodox influenciat per les experiències revolucionàries hongaresa, cubana o algeriana, i en l'experiència autogestionària iugoslava, on militaven Isidre Molas, Pasqual Maragall, Alfonso Carlos Comín, Joan Ignasi Urenda o José Antonio González Casanova, vinculats amb el Frente de Liberación Popular, el “Felipe”. L'any 1966, Serra i Roca havien estat expulsats de la universitat. Junts, l'advocat Roca i l'economista Serra van obrir l'any 67 un despatx professional, que Serra compaginava amb la Cambra de Comerç com a cap del departament d'estadística. **Un dels primers grans encàrrecs professionals que Roca i Serra van portar a terme va ser el polèmic Pla de la Ribera**, operació immobiliària capitanejada per Pere Duran Farell i precursora del que després seria la Vila Olímpica, rebuda amb una forta oposició veïnal.

Com assenyalava el periodista Andreu Farràs parlant de Roca, els dos amics van ser “el preludi de la sociovergència”. Després de la crisi del FOC, l'any 1974 **Serra va entrar al Moviment Socialista de Catalunya**. Les llegendes diuen que després d'un “dretà” o “burgès” com Serra, la petició d'entrada de Roca era massa. Segons explica el periodista José Martí Gómez a la web [‘La Lamentable’](#), Duran Farell sempre havia cregut que Roca era d'esquerres i Serra de dretes. Anys després, aquesta llarga i insubornable amistat farà que alguns diguin, com recorda Farràs: “Fixa't què vol ser en Roca i veuràs què serà en Serra”.

El pacte olímpic entre Serra i Samaranch

El 23 d'octubre de 1977, **Josep Tarradellas**, president de la Generalitat a l'exili, tornava a Catalunya. El 15 de juny s'havien celebrat les primeres eleccions democràtiques després de la dictadura, que havien donat una àmplia victòria al PSC i al PSUC a Catalunya, i, el 29 de setembre, el president del Govern, Adolfo Suárez, havia signat el decret de restabliment de la Generalitat de Catalunya, previ a la Constitució i l'Estatut. El 5 de desembre, el president Tarradellas nomenava un Govern provisional de 12 membres de caràcter unitari, amb consellers executius i polítics. **Narcís Serra era nomenat conseller de Política Territorial i Obres Públiques**.

Segons el professor Estapé, “els seus mèrits es concentren a ser la deessa Siva, és a dir, a tenir dotze mans esquerres en comptes d’una. No és estrany que pogués firar Tarradellas, que de seguida va ser de l’opinió que Narcís tenia fusta de polític. Va tenir la mala sort que Narcís va viure un moment clau en què el partit socialista necessitava un candidat per a l’Ajuntament de Barcelona. Tarradellas va sentir sempre que s’apuntés a les files socialistes”. Així, doncs, després que l’advocat Francesc Casares no acceptés la proposta de Joan Reventós de ser candidat en les primeres eleccions municipals democràtiques des del 1934, **Serra va ser cap de cartell per Barcelona del Partit dels Socialistes de Catalunya** —sorgit de la fusió del PSC-Congrés de Reventós, del PSC-Reagrupament de Verde Aldea i de la federació catalana del PSOE de Josep Maria Triginer, l’any anterior.

El 19 d’abril de 1979, Narcís Serra entrava al Saló de Cent. Les eleccions celebrades el 3 d’abril havien atorgat 16 regidors al PSC, 9 al PSUC, 8 a CiU i CC-UCD respectivament i 2 a ERC. “Con treinta y cinco votos a su favor, de los 43 posibles, Barcelona volvía a tener, a les doce menos seis minutos de la mañana, un alcalde elegido por la ciudad: el socialista Narcís Serra, un hombre joven —35 años— quien más tarde, en su discurso programático pronunciado ya como primera autoridad municipal afirmaba que bajo su mandato intentaría humanizar la ciudad, reformar democráticamente la administración municipal y su hacienda, y descentralizar el poder municipal potenciando al mismo tiempo la participación ciudadana”, explicava la crònica de ‘La Vanguardia’ l’endemà. **Serra va obtenir el suport, a més del seu partit, del PSUC de Josep Miquel Abad, del grup convergent liderat per Xavier Millet i d’ERC, amb Joan Hortalà al capdavant.** Només Centristes de Catalunya-UCD va presentar el seu cap de llista, l’aristòcrata Carles Güell de Sentmenat.

Aquell primer ajuntament, regit per l’anomenat Pacte de Progrés format pel PSC, pel PSUC, per CiU i per ERC, es va haver de fer càrrec d’un consistori amb greus problemes financers que l’abocaven a la fallida, amb l’herència urbanística del porciolisme i els greus problemes de pobresa, degradació i barraquisme que encara presentava la ciutat. Pocs mesos després, com explicaria el mateix Serra anys després, l’expresident de la Diputació de Barcelona —en aquell moment, ambaixador espanyol a Moscou, amb l’interès futur d’arribar a la presidència del COI— Joan Antoni Samaranch va mantenir una conversa amb el nou alcalde, en la qual van parlar de la possibilitat d’organitzar els Jocs Olímpics del 1992 a la ciutat, recuperant una vella aspiració. Elegit president del COI, la idea de Samaranch va anar prenent cos. **El 31 de gener de 1981, Serra feia pública l’aspiració de Barcelona d’organitzar els Jocs de la XXV Olimpíada.** En una citació reproduïda al volum col·lectiu ‘Els catalans i el poder’, coordinat per Xavier Vidal Folch, Serra afirma: “La candidatura olímpica es decidí l’estiu de 1980, quan la ciutat patia una certa crisi cultural, una crisi de projectes, tenia la tristesa d’una forta crisi econòmica, i es planteja obertament al maig de 1981, quan s’acabava de sortir de l’intent de cop d’Estat del 23-F; és a dir, quan érem molt conscients que calia generar entusiasme”. Ferran Mascarell, autor d’un dels capítols, reflexiona: “A través de l’Ajuntament de Barcelona convergiren la vitalitat de la nova classe política —encara ben viva— i les aspiracions d’alguns dels personatges que, provinents del franquisme, havien fet la seva transició particular. **Juan Antonio Samaranch i Narcís Serra van convenir els Jocs Olímpics per a Barcelona.** Un esdeveniment que més enllà de les capacitats transformadores d’una ciutat significà també des d’un punt de vista social la fusió en un mateix projecte dels sectors populars amb les burgesies, noves i velles”.

Com a ministre de Defensa, Serra va gestionar el viratge del PSOE cap a l’OTAN i la reforma del servei militar

Efectivament, el 23 de febrer de 1981, un cop d’Estat militar agitava la ja turbulenta vida política

espanyola. Tot i el fracàs del cop, el 23-F va posar punt final a l'època d'avenç autonòmic iniciat amb l'aprovació de l'Estatut del 1979, amb l'aprovació un any després de polèmica Llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic, la LOAPA. Pocs mesos després, **l'Ajuntament socialista-comunista** —els convergents havien deixat el govern— **era l'encarregat d'organitzar una Setmana de les Forces Armades**, pensada com una forma d'aproximació entre un Exèrcit format sota l'obediència a Franco i el nou poder civil democràtic. Alhora, els actes esdevindrien un homenatge a "l'heroi" del 23-F, el rei Joan Carles, que presidí —juntament amb la seva família— l'homenatge a la bandera espanyola al moll de la Fusta, urbanitzat per a l'ocasió, una revista naval al port i [la desfilada del diumenge 31 de maig](#), i visità l'Ajuntament i la Generalitat, on fou obsequiat amb un dinar pel president, Jordi Pujol. Les administracions municipals i catalanes s'hi abocaren. Eren altres temps. L'èxtasi d'espanyolitat d'aquelles jornades queda resumit en les portades de [la premsa d'aquells dies](#) i en el record públic.

La satisfacció del rei i dels militars amb la Setmana de les Forces Armades a Barcelona del 1981 fou absoluta. Va ser clau perquè Narcís Serra fos nomenat ministre de Defensa al primer Govern de Felipe González, després de la victòria electoral de 28 d'octubre de 1982. En un article de Josep Maria Sòria publicat a 'La Vanguardia' 25 anys després de la victòria socialista del 1982, Narcís Serra explicava per primera vegada que l'oferta de ser ministre de Defensa la hi havia fet Felipe González abans de l'estiu del 1982, en un viatge a Madrid. El llavors alcalde de Barcelona va refusar l'ofertament, adduint la necessària tasca de sanejament financer i de millora dels serveis que necessitava la seva presència a l'Ajuntament, a més de la tot just iniciada aventura olímpica. "A principios de octubre de 1982, cuando el Cesid descubrió el golpe militar que se preparaba para el 27 de octubre, la víspera de las elecciones, Felipe González volvió a llamar con urgencia a Narcís Serra: "En esta ocasión —recuerda Serra— me puso entre la espada y la pared. No pude negarme".

El regidor de Relacions Ciutadanes, Lluís Reverter —l'adroguer de Sarrià, després secretari general de la Fundació La Caixa— el va acompanyar a Madrid, fent-se càrrec de la Direcció General de Relacions Informatives i Socials de Defensa, després d'haver estat el mestre de cerimònies de la desfilada. El 2 de desembre de 1982, **Narcís Serra i Serra cedia la vara d'alcalde a Pasqual Maragall**, primer tinent d'alcalde i un estret col·laborador. Una successió que convertiria Maragall —a qui Serra hagué de convèncer que en prengués el relleu, ajudat del pare de Maragall, Jordi Maragall i Noble— en l'alcalde olímpic.

Ministre de Defensa durant l'anomenada 'transició militar'

De nou, Estapé dóna algunes de les claus del pas de Serra —a qui el periodista Graciano Palomo va batejar com "El Valido"— pel Ministeri: "Del 1982 al 1989, el ministre de Defensa Serra, que no havia fet el servei militar, però havia estat minyó escolta, va demostrar tenir una habilitat extraordinària. No s'ha de subestimar l'anècdota, perquè malgrat això, a partir d'aquell moment, Serra dins del Ministeri de Defensa adopta una sèrie de principis: en el pressupost de 1983, la partida de defensa era encara superior a la d'educació: s'havia de civilitzar i racionalitzar el pressupost. Va crear una concepció de la carrera militar nova en aquell moment: als qui ingressaven a l'Acadèmia d'Infanteria, Aviació o Marina, l'administració els garantia des d'aquell moment que la carrera arribaria fins al grau de coronel, de Terra, Mar i Aire, però mai a general. Els generals no eren automàtics, sinó per nomenament del Consell de Ministres després de valorar una sèrie de qüestions al marge de la formació militar".

Com rebla Fabián Estapé, "aquests anys de **Narcís Serra a Defensa van acabar amb una constant històrica a Espanya que és el 'ruido de sables'**". Durant el seu mandat, Serra va gestionar el viratge del PSOE cap a l'acceptació de l'OTAN malgrat haver-hi estat en contra, la reforma del servei militar obligatori —que va persistir fins als acords PP-CiU— i la participació de

l'Exèrcit espanyol en la primera Guerra del Golf, l'any 1991. En un altre ordre de coses, des de sectors nacionalistes, se l'acusà d'haver estat la mà negra de la querella de Banca Catalana, l'any 1984.

Entre el 1991 i el 1995, Serra, vicepresident del Govern espanyol, va ser el català amb més poder a Madrid

Enric Company, al volum col·lectiu referit publicat l'any 1994, escriu: "Si es para compte en l'abast immens que, malauradament, ha tingut la qüestió militar al llarg dels darrers cent anys de la vida d'Espanya, amb això n'hi haurà prou per justificar la seva llarga permanència al Govern. Però Serra ha estat també el vicepresident del Govern des del 1991 fins ara —és a dir, l'encarregat de presidir la reunió de sotssecretaris que prepara els acords del Consell de Ministres. L'home que a la sala de palanques controla les més importants. "Nosaltres estem a la sala de màquines", ha dit moltes vegades per explicar la seva funció al Govern".

Entre el 1991 i el 1995, Serra —a més de vicepresident del Govern, diputat des del 1986— va ser el català amb més poder a Madrid. Especialment, a partir del 1993, quan aconseguí que també l'àrea econòmica quedés sota la seva dependència —una situació que durant el mandat de Carlos Solchaga a Economia havia estat impossible— i va col·locar dues persones de la seva confiança, Antoni Zabalza i Alfred Pastor, en llocs clau del Govern. De fet, ja l'any 1991, **un joveníssim Miquel Iceta, de 21 anys, va ser nomenat director del Departament d'Anàlisi del gabinet de la Presidència del Govern espanyol**, i va ser nomenat sotsdirector del mateix gabinet l'any 1995.

L'any 1995 és l'any de la caiguda en desgràcia de Serra. L'esclat del cas conegut com "**les escoltes del CESID**", on havien estat espiats diversos polítics, empresaris, periodistes i fins i tot el mateix monarca espanyol, va fer dimitir el totpoderós vicepresident català. El PSOE estava encerclat per casos de corrupció, com el protagonitzat pel director general de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, o el fins llavors governador del Banc d'Espanya Mariano Rubio, escàndols polítics on hi havia la mà de personatges com Mario Conde, i investigacions sobre el terrorisme d'Estat practicat pels GAL a les ordres del Govern, i el cap del totpoderós vicepresident era la manera de recuperar una part de la credibilitat perduda davant d'unes futures eleccions que, tot semblava indicar, portarien José María Aznar a La Moncloa. Així doncs, **Serra va acabar dimitint el 28 de juny de 1995.**

Els molts barrets d'un senyor de Barcelona

Apartat del Govern espanyol, Narcís Serra va replegar-se en el socialisme català, encapçalant de nou la llista per Barcelona del PSC, després de la crisi interna desencadenada al VII Congrés del PSC, celebrat Sitges, on el primer secretari del PSC, l'històric Raimon Obiols —representant dels sectors tradicionals que havien dirigit el partit des del 1978—, va viure una sonada revolta dels anomenats 'capitans' —alcaldes metropolitans, entre els quals destacava José Montilla, encapçalats pel secretari d'organització, Josep Maria Sala, que dos anys després seria jutjat per finançament il·legal del partit.

Dos anys després, precisament, d'aquest agitat congrés tancat en fals, al VIII Congrés, els 'capitans', ja dirigits pel secretari d'organització, José Montilla, van aconseguir abatre Obiols. Aquest seria substituït per Serra, representant del sector institucional, mentre que Obiols passava a la presidència, merament honorífica. El nou primer secretari va donar per tancada la lluita entre corrents: la seva voluntat era "fer de motor d'un projecte comú a tots". Serra també formà part del Comitè Federal del PSOE des del 1994. Quatre anys més tard, **Serra seria rellevat per José Montilla al capdavant del PSC.** Com a diputat encara ocuparia un escó a Madrid fins a l'any 2004.

Al llibre entrevista 'Què pensa Pasqual Maragall', de Francesc-Marc Álvaro, publicat l'any 1998 —un any abans d'encapçalar la llista socialista al Parlament de Catalunya—, l'exalcalde de Barcelona es referia al seu mentor d'aquesta manera: "En Serra és el millor polític per mi, el millor de tots, el que ho ha fet tot i tot ho ha fet bé: conseller, alcalde, ministre, vicepresident del Govern. És el polític català d'Estat més important d'aquest segle, sens dubte. Només li ha faltat ser president del Govern". La relació entre tots dos polítics sempre ha estat molt estreta. **L'any 2006, Narcís Serra rebé la Creu de Sant Jordi de mans del president, Pasqual Maragall.**

Amb el tripartit a la Generalitat i l'arribada de Rodríguez Zapatero al Govern espanyol, van començar a funcionar les 'portes giratòries' per a Serra

A partir de la seva retirada política, Narcís Serra començà a ostentar càrrecs empresarials, acadèmics i institucionals. Amb el tripartit a la Generalitat i l'arribada de José Luis Rodríguez Zapatero al Govern espanyol, van començar a funcionar les 'portes giratòries' per a l'expolític: vicepresident i conseller de Telefónica Internacional, Telefónica Chile i de Telecomunicações de São Paulo —càrrecs que encara ocupa i pels quals [percep uns 200.000 euros anuals](#)—, a més de vicepresident del consell de Telefónica a Catalunya presidit pel llavors director general de La Caixa, Isidre Fainé. El seu nom també va sonar en aquell moment com a president d'alguna de les grans empreses de l'Ibex 35. En el terreny cultural, l'any 2004 va ser elegit president del patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), càrrec en el qual l'any 2012 el substituïria el seu amic Roca. El seu nebot Pepe Serra va ser nomenat director del museu, en una sessió del patronat en la qual el seu oncle es va absentar. Aquesta presidència, l'afegia a les que ostentava a la Fundació CIDOB i a l'Institut Barcelona d'Estudis Europeus (IBEI), on també féu classes.

En aquest sentit, i segons el [CV d'aquesta institució](#), **Serra ha estat assessor de diferents governs llatinoamericans**, en el marc dels programes del Banc Interamericà de Desenvolupament, i dels de l'antiga Sèrbia i Montenegro, a més de ser l'autor de diferents informes internacionals sobre seguretat, reforma de l'Exèrcit i relacions internacionals. També ha publicat diversos llibres, alguns en coautoria amb acadèmics prestigiosos, com **el Nobel d'Economia Joseph E. Stiglitz o el sociòleg Manuel Castells**. Com a destacat melòman —el piano que es va fer instal·lar a la seva residència l'any 1988 [va deixar cua](#), i se'l coneixia i caricaturitzava com "el pianista"—, també ha estat vicepresident de la Fundació Pau Casals. Resident a Sant Cugat del Vallès, ha estat coneguda des dels anys vuitanta [la seva afició a estiuejar](#) i navegar per Deià, a Mallorca.

La caiguda de Catalunya Caixa... i la seva?

Capítol a part mereix la seva arribada a Caixa Catalunya. Tot i que sempre s'havia dit que la seva aspiració era arribar al càrrec que havien ostentat els seus oncles De Carreras i Millet i Bel, el 20 febrer de 2005 es va anunciar que Narcís Serra, que ja era conseller, substituïria al capdavant de Caixa Catalunya un altre Serra, el seu parent llunyà, Antoni Serra Ramoneda. El relleu es va fer efectiu el 16 de març, durant l'assemblea anual de l'entitat. El president sortint, que havia arribat al capdavant de l'entitat l'any 1984, va confirmar que el seu relleu l'hi havia estat insinuat un any abans per José Montilla, president de la Diputació —entitat fundadora de Caixa Catalunya, l'any 1926, i que controlava l'entitat—, qui proposà el nom de Serra.

En el moment de l'arribada de Serra a Caixa Catalunya, aquesta era la tercera caixa d'estalvis d'Espanya, darrere La Caixa i Caja Madrid. Tot estava a punt de canviar. L'any 2007, Serra i el director general, Josep Maria Loza, encara podien presumir d'uns guanys de 350 milions l'any 2006, un 30% més que el seu primer any, i Serra es posava al capdavant d'un grup d'inversors per adquirir Applus, filial de certificació de La Caixa, de la qual va ser nomenat [vicepresident i](#)

[president de Volja Plus](#), la societat formada per les entitats financeres amb participació en la certificadora. També l'any 2008 va accedir al consell d'administració de Gas Natural, primer en nom de l'entitat i, posteriorment, a títol personal. Aquesta [acumulació de càrrecs](#) va ser possible gràcies a un decret de la Generalitat, que amplià fins a vuit els càrrecs simultanis en consells d'administració, fins llavors limitats a tres. La seva ombra també es troba en la **reforma de la Llei de caixes**, gràcies a la qual va poder comptar [amb un salari com a president](#) —fins llavors, els membres dels consells d'administració només eren retribuïts amb dietes— de fins a 177.000 euros, que va sumar al que percebia als diferents consells d'administració.

Amb l'esclat de la bombolla immobiliària, Caixa Catalunya, amb 50.000 estalviadors entrampats amb les preferents i un forat de 900 milions d'euros fruit de la seva excessiva i arriscada dependència del negoci immobiliari, va passar el pitjor moment. L'any 2010 es produí la fusió amb les caixes de Tarragona i de Manresa, que donà lloc a l'efímera Catalunya Caixa, requerint una primera injecció del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) de 1.250 milions d'euros, preludi de la seva conversió l'any 2011 en banc, de la fallida i la intervenció directa del FROB, que hi injectà 1.350 milions d'euros i n'assumí el control. **El 2012, amb el rescat europeu, l'entitat va rebre 9.400 euros més i, després d'haver-hi injectat quasi 12.000 milions, va ser malvenuda per l'Estat per 1.187 milions al BBVA**, i va desaparèixer definitivament.

La presidència de Narcís Serra, que finalitzà l'any 2010 —un final pel qual assegurà que [mai havia cobrat ni un euro](#)—, no solament va acabar malament, sinó que ha acabat en processament judicial, ja que el Jutjat d'Instrucció núm. 30 de Barcelona acusa Serra i 30 antics membres del consell d'administració de la caixa d'haver actuat en perjudici dels interessos de l'entitat per aprovar sous, primes, indemnitzacions i plans de pensions del tot desproporcionats per als alts directius, en un moment en què Caixa Catalunya estava a punt d'acomiarar 1.300 empleats i de ser intervinguda pel Fons de Reestructuració Ordenada Bancària a causa de la seva delicada situació financera.

CRÍTIC va publicar l'any 2014 que, en plena fallida, Catalunya Caixa [havia arribat a repartir milers d'euros en dietes](#) entre els membres del consell d'administració —entre els quals, diferents dirigents socialistes, convergents i ecosocialistes, així com representants de sindicats. En concret, l'any 2010, després de la fusió i coincidint amb la primera injecció de 1.250 milions d'euros del FROB, l'entitat presidida per Serra i dirigida per Adolf Todó va repartir 1,1 milions en dietes. La informació es despenia de la denúncia presentada per la Fiscalia Anticorrupció que va derivar en la investigació judicial contra els antics gestors de la caixa. Segons aquest escrit, **Narcís Serra hauria arribat a cobrar 1,2 milions d'euros gràcies a la presidència de l'entitat financera**, quantitat obtinguda a partir de la suma dels emoluments cobrats directament de la caixa, més les retribucions que percebia per la seva participació en altres consells d'administració de societats de les quals Caixa Catalunya era accionista.

L'Audiència Nacional investiga Serra i 14 càrrecs més per un forat de més de 700 milions d'euros fruit d'operacions immobiliàries ruïnoses

Avui en dia, Narcís Serra i Serra, l'home que ho va ser (quasi) tot en aquest país, **s'enfronta als tribunals i fins i tot ha estat objecte de protestes i insults per part d'afectats de Catalunya Caixa**. No és el seu pitjor tràngol. Al mes d'abril passat, a Serra i els 41 membres del consell d'administració investigats se'ls va imposar [una fiança de 9,5 milions](#) pel cas dels sobresous —que Serra va defensar com a legals i lleials—, mentre la Fiscalia demanava per a l'expresident i per als principals dirigents de l'entitat [fins a 4 anys de presó](#) per administració deslleial. Tot i que és possible que la lentitud del procés impedeixi l'entrada a la presó, en cas de ser condemnat, no és l'únic maldecap judicial de Serra. L'Audiència Nacional investiga Serra, Todó i 13 càrrecs més per

un [forat de més de 700 milions d'euros fruit d'operacions immobiliàries ruïneses](#) portades a terme durant els seus anys al capdavant de l'entitat, arran d'una denúncia de la Fiscalia Anticorrupció.

Malgrat que a 74 anys Narcís Serra visqui l'experiència dels tribunals, el seu cas no ha aixecat la polseguera d'altres escàndols de corrupció política i financera que s'estan investigant i jutjant aquests darrers temps. El director de 'Vilaweb', Vicent Partal, [es preguntava](#), retòricament, fa algunes setmanes: "Eh que no sembla que Narcís Serra siga del PSC?". Des d'una òptica ben diferent, el periodista d'"El País" Xavier Vidal-Folch s'afanyava a defensar l'expolític i exbanquer assegurant que tot era [una manera de tapar](#) el cas de les "targetes black". **La fama de sortir-se'n de totes i resistir-ho tot l'ha acompanyat sempre.** Ho escrivia Francesc-Marc Álvaro al retrat amb el qual iniciàvem el text: "Alcalde de Barcelona, ministro de Defensa, vicepresidente del Gobierno o presidente de Caixa Catalunya son simples adjetivos en una profesión substantiva que consiste en ser Narcís Serra. Ser y durar. Resistir. ¿Hay algo más bello?".